

LOKAKUUN VALLANKUMOUKSEN KANSAINVÄLINEN LUONNE

Lokakuun kymmenvuotispäiväksi

Lokakuun vallankumousta ei voida pitää ainoastaan vallankumouksena „kansallisissa puitteissa“. Se on ennen kaikkea kansainvälistä, yleismaailmallista luonnetta oleva vallankumous, sillä se merkitsee perinpohjaista käännettä ihmiskunnan maailmanhistoriassa vanhasta, kapitalistisesta maailmasta uuteen, sosialistiseen maailmaan.

Menneisyydessä vallankumoukset päättyivät tavallisesti siihen, että vallan peräsimeen tuli jonkun riistäjäryhmän tilalle toinen riistäjäryhmä. Riistäjät vaihtuivat, riisto jäi. Niin oli orjien vapausliikkeiden aikana. Niin oli maaorjien kapinain aikana. Niin oli tunnettujen „suurten“ vallankumousten aikana Englannissa, Ranskassa ja Saksassa. En puhu Pariisin Kommuunista, joka oli proletariaatin ensimmäinen, mainehikas, sankarillinen, mutta sittenkin menestyksettä päättynyt yritys kääntää historia kapitalismia vastaan.

Lokakuun vallankumous eroaa noista vallankumouksista periaatteellisesti. Se ei aseta päämääräkseen

yhden riistomuodon asettamista toisen riistomuodon tilalle, yhden riistäjäryhmän asettamista toisen riistäjäryhmän tilalle, vaan ihmisen harjoittaman toisen ihmisen kaikenlaisen riiston hävittämisen, kaikkien ja kaikenlaisten riistäjäryhmien hävittämisen, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen, tähän saakka olemassaolleista sorretuista luokista kaikkein vallankumouksellisimman luokan vallan pystyttämisen, uuden, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan järjestämisen.

Juuri sen vuoksi Lokakuun vallankumouksen voitto merkitsee perinpohjaista murrosta ihmiskunnan historiassa, perinpohjaista murrosta maailman kapitalismin historiallisissa kohtaloissa, perinpohjaista murrosta maailman proletariaatin vapausliikkeessä, perinpohjaista murrosta koko maailman riistettyjen joukkojen taistelutavoissa ja organisatiomuodoissa, elintavoissa ja perinteissä, kulttuurissa ja ideologiassa.

Tähän perustuu se, että Lokakuun vallankumous on kansainvälistä, yleismaailmallista luonnetta oleva vallankumous.

Tässä ovat myöskin sen syvän myötätunnon juuret, jota kaikkien maiden sorretut luokat tuntevat Lokakuun vallankumousta kohtaan nähden siinä vapautuksensa takeen.

Voitaisiin mainita useita peruskysymyksiä, joiden alalla käy Lokakuun vallankumouksen vaikutus vallankumouksellisen liikkeen kehitykseen koko maailmassa.

1. Lokakuun vallankumous on merkillepantava ennen kaikkea sen vuoksi, että se mursi maailman

imperialismin rintaman, kukisti imperialistisen porvariston eräässä kaikkein suurimmassa kapitalistisessa maassa ja asetti valtaan sosialistisen proletariaatin.

Palkkalaisten luokka, ahdistettujen luokka, sortettujen ja riistettyjen luokka nousi ensi kerran ihmiskunnan historiassa **hallitsevan** luokan asemaan tartuttaen esimerkillään kaikkien maiden proletaarit.

Se merkitsee, että Lokakuun vallankumous **aloitti** uuden aikakauden, **proletaaristen** vallankumousten aikakauden **imperialismin** maissa.

Se otti työ- ja tuotantovälineet pois tilanherroilta ja kapitalisteilta ja muutti ne yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi asettaen siten porvarillista omistusta vastaan sosialistisen omistuksen. Siten se paljasti sen kapitalistien valheen, että porvarillinen omistus on koskematon, pyhää, ikuista.

Se tempasi porvaristolta vallan, riisti porvaristolta poliittiset oikeudet, hävitti porvarillisen valtiokoneiston ja antoi vallan Neuvostoille asettaen siten porvarillista parlamentarismia vastaan, joka on **kapitalistista** demokratiaa, Neuvostojen sosialistisen vallan, joka on **proletaarista** demokratiaa. Lafargue oli oikeassa sanoessaan jo vuonna 1887, että vallankumouksen jälkeisenä päivänä „kaikilta entisiltä kapitalisteilta riistetään äänioikeus“⁶¹.

Siten Lokakuun vallankumous paljasti sen sosialidemokraattien valheen, että nyt on mahdollista rauhallinen siirtyminen sosialismiin, porvarillisen parlamentarismien kautta.

Mutta Lokakuun vallankumous ei pysähtynyt eikä voinut pysähtyä siihen. Hävitettyään sen, mikä oli

vanhaa, porvarillista, se ryhtyi rakentamaan uutta, sosialistista. Kymmenen vuotta Lokakuun vallankumousta on kymmenen vuotta puolueen, ammattiliittojen, Neuvostojen, osuustoiminnan, valistusjärjestöjen, liikenteen, teollisuuden ja Punaisen Armeijan rakennustyötä. Sosialismin ilmeiset menestykset Neuvostoliitossa rakennustyön rintamalla ovat osoittaneet havainnollisesti, että proletariaatti voi menestyksellisesti hallita maata ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan, että se voi menestyksellisesti rakentaa teollisuutta ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan, että se voi menestyksellisesti johtaa koko kansantaloutta ilman porvaristoa ja porvaristoa vastaan, että se voi menestyksellisesti rakentaa sosialismia huolimatta kapitalistisesta ympäristöstä.

Vanha „teoria“ siitä, että riistettävät eivät voi tulla toimeen ilman riistäjiä, samoin kuin pää ja muut ruumiinjäsenet eivät voi tulla toimeen ilman vatsaa, — ei kuulu yksinomaan muinaisajan historian tunnetulle roomalaiselle senaattorille, Menenius Agripalle. Tuo „teoria“ on nyt kulmakivenä sosialidemokratian poliittisessa „filosofiassa“ yleensä, sosialidemokraattisessa liittopolitiikassa imperialistisen porvariston kanssa erikoisesti. Tämä „teoria“, joka on saanut ennakkoluulon luonteen, on nyt yksi kaikkein pahimpia esteitä kapitalististen maiden proletariaatin vallankumouksellistumisen tiellä. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi kuoliniskun tuolle valheelliselle „teorialle“.

Tarvitseeko vielä todistella, että nämä ja muut samantapaiset Lokakuun vallankumouksen tulokset

eivät voineet eivätkä voi olla tekemättä suurta vaikutusta työväenluokan vallankumoukselliseen liikkeeseen kapitalistisissa maissa?

Sellaiset yleisesti tunnetut tosiasiat kuin kommunismin jatkuva kasvu kapitalistisissa maissa, kaikkien maiden proletaarien myötätunnon lisääntyminen Neuvostoliiton työväenluokkaa kohtaan ja vihdoinkin työläisedustajistojen tulva Neuvostojen Maahan ovat ilmeisenä todistuksena siitä, että Lokakuun vallankumouksen kylvämät siemenet alkavat jo tuottaa hedelmiä.

2. Lokakuun vallankumous ei horjuttanut imperiaalisia ainoastaan sen herruuden keskuksissa, ei ainoastaan „emämaissa“. Se antoi iskun imperialismin selustoihinkin, sen ulkopiiriin, horjuttaen imperialismin herruutta siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa.

Kukistettuaan tilanherrat ja kapitalistit Lokakuun vallankumous mursi kansallisuus- ja siirtomaasorron kahleet ja vapautti tästä sorrosta poikkeuksetta kaikki laajan valtakunnan sorretut kansat. Proletariaatti ei voi vapauttaa itseään vapauttamatta sorrettuja kansoja. Lokakuun vallankumouksen luonteenomainen piirre on se seikka, että näitä kansallisia siirtomaavallankumouksia Neuvostoliitossa se ei toteuttanut kansallisuusvihän eikä kansallisuuksien välisten yhteentörmäysten lipun alla, vaan Neuvostoliiton kansojen työläisten ja talonpoikien keskinäisen luottamuksen ja veljellisen lähentymisen lipun alla, ei **natsionalismin**, vaan **internationalismin** nimessä.

Juuri sen vuoksi, että kansalliset siirtomaavallankumoukset tapahtuivat meillä proletariaatin johdolla

ja internationalismin lipun alla, juuri sen vuoksi pariakansat, orjakansat **ensi kerran** ihmiskunnan historiassa kohosivat **todella** vapaiden ja **todella** tasa-arvoisten kansojen asemaan, tartuttaen esimerkiksiään koko maailman sorretut kansat.

Se merkitsee, että Lokakuun vallankumous **aloitti** uuden aikakauden, **siirtomaavallankumousten** aikakauden, jotka vallankumoukset tapahtuvat maailman **sorretuissa maissa liitossa** proletariaatin kanssa, proletariaatin **johdolla**.

Aikaisemmin „oli tapana“ ajatella, että maailma on ammoisista ajoista ollut jaettu alempiin ja ylempiin rotuihin, musta- ja valkoihoisiin, joista ensinmainitut eivät kykene sivistykseen ja ovat tuomitut olemaan riiston kohteena, mutta viimeksimainitut ovat ainoita sivistyksen edustajia, joiden kutsumuksena on ensinmainittujen riistäminen.

Nyt tämä legenda on katsottava murskatuksi ja hyljättyksi. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi tälle legendalle kuoliniskun osoittaen teossa, että vapautetut ei-eurooppalaiset kansat, tultuaan vedetyiksi neuvostokehityksen uomaan, kykenevät viemään eteenpäin **todella** edistynyttä kulttuuria ja **todella** edistynyttä sivilisatiota, eikä suinkaan vähemmän kuin eurooppalaiset kansat.

Aikaisemmin „oli tapana“ ajatella, että sorrettujen kansojen vapauttamisen ainoa menetelmä on **porvarillisen natsionalismin** menetelmä, kansakuntien toisistaan irroittautumisen menetelmä, niiden eristämisen menetelmä, kansallisuusvihan lietsomisen menetelmä eri kansakuntien työtätekevien joukkojen kesken.

Nyt tämä legenda on katsottava kumotuksi. Eräs Lokakuun vallankumouksen tärkeimpiä tuloksia on se tosiasia, että se antoi tälle legendalle kuoliniskun osoittaen teossa, että **proletaarinen, internationalinen sorrettujen kansojen vapauttamisen menetelmä**, ainoa oikea menetelmä, on mahdollinen ja tarkoituksenmukainen, osoittaen teossa, että **veljesliitto** mitä erilaisimpien kansojen työläisten ja talonpoikien välillä **vapaaehtoisuuden ja internationalismin** pohjalla on mahdollinen ja tarkoituksenmukainen. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton olemassaolo, joka on esikuvana kaikkien maiden työtätekevien tulevalle yhtymiselle yhdeksi maailmantaloudeksi, on aivan ilmeinen todistus siitä.

On sanomattakin selvää, että nämä ja näiden tapaiset Lokakuun vallankumouksen tulokset eivät voineet eivätkä voi olla tekemättä suurta vaikutusta vallankumoukselliseen liikkeeseen siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa. Sellaiset tosiasiat kuin sorrettujen kansojen vallankumouksellisen liikkeen kasvu Kiinassa, Indonesiassa, Intiassa j.n.e. ja näiden kansojen myötätunnon kasvaminen Neuvostoliittoa kohtaan ovat epäilemättömänä todistuksena siitä.

Siirtomaiden ja riippuvaisten maiden rauhallisen riistämisen ja sortamisen aikakausi on mennyt.

On tullut vapautusvallankumousten aikakausi siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa, näiden maiden **proletariaatin heräämisen aikakausi**, sen **hegemonian** aikakausi vallankumouksessa.

3. Kylvämällä vallankumouksen siemeniä sekä imperialismin keskuksiin että sen selustoihin, heikentämällä imperialismin mahtia „emämaissa“ ja horjut-

tamalla sen herruutta siirtomaissa Lokakuun vallankumous asetti siten kyseenalaiseksi itse maailman kapitalismin olemassaolon **kokonaisuudessaan**.

Kun kapitalismin vaistovarainen kehitys imperialismin olosuhteissa on muuttunut, — tämän kehityksen epätasaisuuden vuoksi, konfliktien ja sotilaallisten yhteentörmäysten väistämättömyyden vuoksi ja vihdoin ennenkuulumattoman imperialistisen teurastuksen vuoksi, — kapitalismin mätänemisen ja kuoleamisen prosessiksi, niin Lokakuun vallankumous ja siitä johdunut suunnattoman suuren maan lohkeaminen pois kapitalismin maailmanjärjestelmästä eivät voineet olla jouduttamatta tätä prosessia, jäytäen askel askeleelta itse maailman imperialismin perustuksia.

Enemmänkin. Horjuttaessaan imperialismia Lokakuun vallankumous loi samalla ensimmäisen prolettaarisen diktatuurin muodossa maailman vallankumouksellisen liikkeen voimakkaan ja julkisen **tukikohdan**, jollaista sillä ei ollut milloinkaan aikaisemmin ollut ja johon se voi nyt nojata. Se loi sen maailman vallankumouksellisen liikkeen voimakkaan ja julkisen **keskuksen**, jollaista sillä ei ollut milloinkaan aikaisemmin ollut ja jonka ympärille se voi nyt liittyä järjestäen **kaikkien maiden prolettaarien ja sorrettujen kansojen vallankumouksellisen yhteisrintaman imperialismia vastaan**.

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että Lokakuun vallankumous on iskenyt maailman kapitalismiin kuolettavan haavan, josta se ei enää koskaan toivu. Juuri sen vuoksi kapitalismi ei enää milloinkaan saa itselleen takaisin sitä „tasapainoa“ eikä sitä „kestävyyttä“, joka sillä oli ennen Lokakuuta.

Kapitalismi voi osittain vakaantua, se voi rationalisoida tuotantoaan, luovuttaa maan hallitsemisen fasismille, panna työväenluokan tilapäisesti puristukseen, mutta se ei voi milloinkaan saada itselleen takaisin sitä „levollisuutta“ eikä sitä „varmuutta“, sitä „tasapainoa“ eikä sitä „vankkuutta“, joilla se aikaisemmin koreili, sillä maailmankapitalismin pula on saavuttanut sellaisen kehitysasteen, jolloin vallankumouksen liekit pakostakin purkautuvat esiin milloin imperialismin keskuksissa, milloin ulkopiirissä, tehden turhiksi kapitalistiset paikkailutyöt ja lähentäen päivä päivältä kapitalismin kukistumista. Tässä on kirjaimellisesti sama juttu kuin tunnetussa sadussa: „pyrstö pääsi irti, nokka tarttui kiinni, nokka pääsi irti, pyrstö tarttui kiinni“.

Se merkitsee toiseksi, että Lokakuun vallankumous on kohottanut määrättyyn asteeseen koko maailman sorrettujen luokkien voiman ja ominaispainon, miehuullisuuden ja taisteluvälmeuden pakottaen hallitsevat luokat ottamaan ne huomioon uutena, vakavana tekijänä. Nyt ei maailman työtätekeviä joukkoja voida enää pitää „sokeana laumana“, joka harhailee pimeydessä vailla tulevaisuuden näköaloja, sillä Lokakuun vallankumous on luonut niille majakan, joka valaisee niille tietä ja avaa niille näköaloja. Kun ennen ei ollut olemassa yleismaailmallista julkista foorumia, mistä olisi voitu julistaa ja muotoilla sorrettujen luokkien toiveita ja pyrkimyksiä, niin nyt sellainen foorumi on olemassa ensimmäisen proletaarisen diktatuurin ominaisuudessa.

Tuskinpa voidaan epäillä sitä, etteikö tämän foorumin hävittäminen peittäisi pitkäksi aikaa „edisty-

neimpien maiden“ yhteiskunnallista ja poliittista elämää hillittömän mustan taantumuksen pimeyteen. Ei voida kieltää sitä, että yksinpä „bolshevistisen valtion“ pelkkä olemassaolokin panee taantumuksen mustille voimille suitset suuhun, helpottaen sorrettujen luokkien taistelua vapautuksensa puolesta. Tämä oikeastaan selittääkin sen eläimellisen vihan, jota kaikkien maiden riistäjät tuntevat bolshevikkeja kohtaan.

Historia toistuu, vaikkakin uudella perustalla. Samoin kuin ennen, **feodalism**in kukistumisen kaudella, sana „jakobiini“ herätti kaikkien maiden ylimyksissä kauhua ja inhoa, niin nytkin, **kapitalismin** kukistumisen kaudella, sana „bolshevikki“ herättää kaikkien maiden porvaristossa kauhua ja inhoa. Ja päinvastoin, kun Pariisi oli ennen turvapaikkana ja kouluna nousevan **porvariston** vallankumouksellisille edustajille, niin nyt Moskova on turvapaikkana ja kouluna nousevan **proletariaatin** vallankumouksellisille edustajille. Viha jakobiineja kohtaan ei pelastanut feodalismia luhistumiselta. Eikö ole epäilemätöntä, että viha bolshevikkeja kohtaan ei pelasta kapitalismia sen väistämättömältä kukistumiselta?

Kapitalismin „vankkuuden“ aikakausi on mennyt vieden mukanaan legendan porvarillisen järjestelmän järkkymättömyydestä.

On tullut kapitalismin luhistumisen aikakausi.

4. Lokakuun vallankumousta ei voida pitää ainoastaan vallankumouksena taloudellisten ja yhteiskunnallis-poliittisten suhteiden alalla. Se on samalla vallankumousta ihmismielissä, vallankumousta työväenluokan ideologiassa. Lokakuun vallankumous syntyi ja lujittui marxilaisuuden lipun alla, proletariaatin

diktatuurin aatteen lipun alla, leninismen lipun alla, joka on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutta. Se merkitsee sen vuoksi marxilaisuuden voittoa reformismista, leninismen voittoa sosialidemokratismista, III Internationalen voittoa II Internationalesta.

Lokakuun vallankumous on vetänyt ylipääsemättömän juovan marxilaisuuden ja sosialidemokratismien välille, leninismen politiikan ja sosialidemokratismien politiikan välille.

Aikaisemmin, ennen proletariaatin diktatuurin voittoa, sosialidemokratia saattoi koreilla marxilaisuuden lipulla kieltämättä avoimesti proletariaatin diktatuurin aatetta, mutta tekemättä myöskään mitään, kerrassaan mitään, jouduttaakseen tämän aatteen toteutumista, ja on käsitettävää, että sosialidemokratian sellainen menettely ei millään tavalla uhannut kapitalismia. Silloin, siihen aikaan, sosialidemokratia muodollisesti kävi yhteen tahi kävi melkein yhteen marxilaisuuden kanssa.

Nyt, proletariaatin diktatuurin voiton jälkeen, jolloin kaikki ovat omin silmin nähneet, mihin marxilaisuus vie ja mitä sen voitto voi merkitä, ei sosialidemokratia enää voi koreilla marxilaisuuden lipulla, ei voi koketeerata proletariaatin diktatuurin aatteella vaarantamatta jossain määrin kapitalismia. Luovuttuaan jo aikoja sitten marxilaisuuden hengestä sen on täytynyt luopua myöskin marxilaisuuden lipusta, se on lähtenyt avoimesti ja selvästi marxilaisuuden luomusta vastaan, Lokakuun vallankumousta vastaan, maailman ensimmäistä proletariaatin diktaturia vastaan.

Nyt sen on pitänyt sanoutua irti marxilaisuudesta ja se on todellakin sanoutunut siitä irti, sillä nykyisissä oloissa ei voi sanoa olevansa marxilainen, jos ei avoimesti ja ehdottomasti kannata maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria, jos ei käy vallankumouksellista taistelua omaa porvaristoaan vastaan, jos ei luo edellytyksiä proletariaatin diktatuurin voitolle omassa maassaan.

Sosialidemokratian ja marxilaisuuden välille on muodostunut kuilu. Tästä lähtien marxilaisuuden ainoa edustaja ja suojamuuri on leninismi, kommunismi.

Mutta asia ei ole rajoittunut tähän. Vedettyään rajan sosialidemokratian ja marxilaisuuden välille Lokakuun vallankumous meni pitemmälle heittäen sosialidemokratian suoranaisten kapitalismin puolustajien leiriin maailman ensimmäistä proletaarista diktatuuria vastaan. Kun herrat Adlerit ja Bauerit, Welsit ja Levit, Longuetit ja Blumit sättivät „neuvostokomentoa“, ylistellen parlamentaarista „demokratiaa“, niin sillä he tahtovat sanoa, että he taistelevat ja tulevat taistelemaan sen puolesta, että Neuvostoliittoon palautettaisiin kapitalistiset olot, sen puolesta, että „sivistys“-valtioissa säilytettäisiin kapitalistinen orjuus.

Nykyinen sosialidemokratismi on kapitalismin aatteellinen tuki. Lenin oli tuhat kertaa oikeassa sanoessaan, että nykyiset sosialidemokraattiset poliittiset ovat „porvariston todellisia asiamiehiä työväenliikkeessä, kapitalistiluokan työläiskäskyläisiä“, että „kansalaissodassa proletariaatin ja porvariston välillä“ he menevät välttämättä „„versaillesilaisten“ puolelle „kommunaardeja“ vastaan“⁶².

Kapitalismista ei voida tehdä loppua, jos ei tehdä loppua sosialidemokratismista työväenliikkeessä. Sen vuoksi kapitalismin kuoleamisen aikakausi on samalla sosialidemokratismien kuoleamisen aikakautta työväenliikkeessä.

Lokakuun vallankumouksen valtava merkitys on muun muassa siinä, että se merkitsee leninismin kiertämätöntä voittoa sosialidemokratismista maailman työväenliikkeessä.

II Internationalen ja sosialidemokratismien herruuden aikakausi työväenliikkeessä on päättynyt.

On tullut leninismin ja III Internationalen herruuden aikakausi.

*„Pravda“ № 255,
marraskuun 6-7 pnä 1927
Allekirjoitus: J. Stalin*